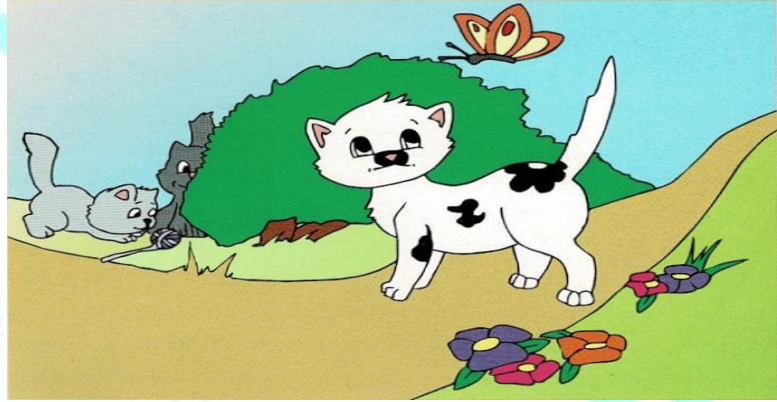

Limbuța
neascultătoare a lui P

(Audio)

LIMBUȚA NEASCULTĂTOARE A LUI PETICEL

Peticel era un pisoi tare drăgălaș. Avea blănița albă, iar pe ici pe colo apărea câte o pată neagră de diferite forme: una semăna cu o pară, alta cu o rățușcă, iar alta cu o floare. Tare era mândru Peticel de petele lui negre, dar cel mai mândru era de pata aceea rotundă care o avea pe botic.

Lui Peticel îi plăcea să colinde aleile parcului de lângă casa lui și să privească fluturii care dansau zglobii în jurul florilor abia deschise. Când vedea motăneii de vârsta lui alergând după vreun ghem de ață sau jucându-se de-a prinselea prin copaci, zâmbea ușor și scotea un mic suspin. Dacă se întâlnea cu vreo pisică cunoscută, nu saluta, ci doar îi zâmbea larg cu boticul lui cel frumos și pătat. Dar de ce oare Peticel nu se juca împreună cu celelalte pisicuțe și de ce nu saluta el oare politicos?

Am să vă spun secretul lui. Peticel avea o limbuță tare neascultătoare. Ori de câte ori Peticel dorea să spună ceva, limbuța i-o lua înainte și ieșea repede din gură printre dinții lui de lapte, astfel că deși Peticel voia să vorbească frumos, cuvintele pe care le spunea sunau tare ciudat, iar lui îi era rușine de felul în care vorbea.

Odată, pe când stătea el în parc admirând fluturii, a auzit un cântec foarte frumos. S-a uitat atent să vadă cine cântă și a văzut pe o creangă, sus într-un copac bătrân, o pasăre mică. Era o privighetoare. S-a uitat atent la ea și s-a întrebat cum poate ea, care e atât de mică să cânte atât de frumos, dar mai ales cum poate face ca limba s-o asculte și să nu iasă printre dinți sau să se încurce prin gură. A stat și a ascultat-o ore în șir pe micuța pasăre, iar când aceasta și-a terminat concertul, Peticel nu s-a putut abține să nu o aplaude cu putere. Pasărea, care până atunci nu îl observase, a coborât pe o creangă mai jos, ca să-1 vadă mai bine pe Peticel.

- Bună, pe mine mă cheamă Lili, privighetoarea. Mă bucur că ți-a plăcut concertul meu.

Peticel, încă uimit de muzica frumoasă a privighetoarei a uitat că nu vorbește corect și i-a spus acesteia:

- Bună, eu sssunt Peticel. Tale flumos ai mai cântat!

- Și tu ai putea cânta la fel de frumos ca și mine, dacă ai învăța cum să-ți stăpânești limbuța și ai face exerciții de vorbire în fiecare zi.

- Eu? întrebă mirat Peticel.

- Da, tu și sunt sigură de asta.

- Dar eu nu ssstiu cum ssșă fac ca limba ssșă mă asssculte și niți nu am cântat vleodată.

- Uite cum o să facem, o să ne întâlnim în fiecare zi în locul acesta și vom face exerciții de vorbire.

- Am să te învăț cum să-ți controlezi limbuța.

- Bine, am sssșă vin în fiecale zi ssșă învăț, spuse Peticel bucuros.

Și privighetoarea s-a ținut de cuvânt. L-a învățat pe Peticel să facă exerciții pentru limbuța lui cea neascultătoare. I-a arătat cum să facă gimnastică cu limbuța: să-și atingă nasul cu limba, să scoată limba afară sub diferite forme, să o pună în spatele dinților de jos și să sufle aerul printre dinți ca să-l poată spune pe S corect, să o pună în spatele dinților de sus și să facă vârful limbii să vibreze când îl spune pe R și multe alte exerciții frumoase.

După ce a făcut mai multe exerciții Peticel era foarte bucuros că în sfârșit își putea controla limbuța așa cum voia el. Acum vorbea foarte frumos. Nu îi mai era rușine să vorbească cu celelalte pisicuțe și nici să salute politicos. A învățat chiar să și cânte și cânta așa de frumos, încât de multe ori privighetoarea venea să-l asculte. Dacă veți asculta atenți seara și veți auzi un pisoi cântând foarte frumos, să știți că este Peticel.

